

Čís. 11879.

Nezachování jazykových předpisů soudem, zejména § 2 jaz. zák. a §§ 4 a 36 jaz. nař. není důvodem, z něhož by bylo lze odmítnouti návrh na vynesení rozsudku pro zmeškání.

(Rozh. ze dne 9. září 1932, Rv II 565/32.)

Procesní soud první stolice vyhověl žalobě rozsudkem pro zmeškání žalované. Odvolací soud napadený rozsudek potvrdil.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolání.

Důvody:

Dovolání vytýká napadenému rozsudku zmatečnost, vadnost řízení jakož i nesprávné právní posouzení věci (§ 503 čís. 1, 2 a 4 c. ř. s.) a spatřuje všechny tyto závady v tom, že odvolací soud potvrdil rozsudek pro zmeškání vyneseny soudem první stolice proti žalovaným, bydlícím v obvodu okresního soudu, v němž není německé menšiny, na žalobu sepsanou v jazyku německém. Soud druhé stolice přisvědčil odvolání, že žaloba neměla býti podána v jazyku německém. Leč pro posouzení otázky, zda přes to směl býti vynesena rozsudek pro zmeškání, není tato okolnost rozhodující. V § 402 c. ř. s. jest výčetmo uvedeno, ve kterých případech jest odmítnouti návrh na vydání rozsudku pro zmeškání. Nezachování předpisů jazykového zákona soudem, zejména § 2 zákona čís. 122/1920 sb. z. a n., nelze podřaditi pod žádný z těchto případů. Pokud jde o zmatečnost podle § 477 čís. 4 c. ř. s., předpokládá se, že porušením zákona bylo straně znemožněno, by před soudem projednávala, zejména opomenutím doručení. Dovolatelé nepopírají předpoklad odvolacího soudu, že jim byla doručena žaloba s obsílkou sepsanou také v jazyku státním, jemuž žalovaní podle svého udání rozumějí, a v níž bylo poučení o účincích zameškání nařízeného roku. Žalovaní mohli seznati z českého znění obsílky, oč jde a na kdy jsou předvoláni k soudu. Nelze proto uznati, že jim byla odňata možnost před soudem projednávat, poněvadž přes to, že soud žalobu německy sepsanou neodmítl, nýbrž jim dal doručiti, přes tento zákonu neodpovídající postup soudu bylo jim přece možno, by se jednání před soudem zúčastnili. S tohoto stanoviska vycházel i odvolací soud a proto není tu vytýkané zmatečnosti ani nesprávného právního posouzení věci a nelze také jako vadu řízení odvolacího vytýkati, že věc nebyla vrácena soudu první stolice k novému projednání.

Čís. 11880.

Do usnesení odvolacího soudu v otázce znalečného není přípustný rekurs na dovolací soud.

(Rozh. ze dne 10. září 1932, R I 1026/31.)

O d v o l a c í s o u d odmítl rekurs do platebního příkazu odvolacího soudu ohledně znalečného.

N e j v y š š í s o u d odmítl rekurs do odmítacího usnesení odvolacího soudu.

D ů v o d y:

Napadené usnesení odvolacího soudu není usnesením podle § 462 c. ř. s., proti němuž je rekurs přípustný za podmínek § 519 c. ř. s., nýbrž rozhodnutím soudu druhé stolice v otázce znalečného, proti němuž není podle § 528 c. ř. s. rekurs přípustný, a bylo jej proto podle § 528 c. ř. s. odmítnouti.

Čís. 11881.

Právoplatný rozsudkový výrok, ukládající žalovanému dodržení kupní smlouvy proti vzájemnému žalobcovu plnění, neodnímá právnímu poměru povahu dvoustranného právního jednání. Žalovaný jest oprávněn použití ustanovení § 918 obč. zák., najmě, octne-li se žalobce v prodlení s plněním.

(Rozh. ze dne 10. září 1932, Rv I 306/31.)

Rozsudkem ze dne 16. listopadu 1929 byla Emilie Sch-ová právoplatně uznána povinnou, by odevzdala na základě kupní smlouvy dům manželům W-ovým proti zaplacení kupní ceny a zapravení veškerých s kupem spojených výloh, dávek a poplatků, a podepsala listiny potřebné ke knihovnímu vkladu, vše do čtrnácti dnů. Rozsudek byl doručen Emilii Sch-ové dne 30. listopadu 1929. Usnesením ze dne 21. března 1930 byla povolena manželům W-ovým proti Emilii Sch-ové exekuce k vynucení podpisu kupní smlouvy a Emilii Sch-ové bylo přikázáno, by kupní smlouvu nejdéle do 15. dubna 1930 podepsala. Žalobou, o niž tu jde, domáhala se Emilie Sch-ová proti manželům W-ovým rozsudku, že nárok žalovaných z rozsudku ze dne 16. listopadu 1929 zanikl, ježto žalování, ač je žalobkyně vyzvala, by se dostavili ku podpisu smlouvy a zaplatili kupní cenu, ve stanovené lhůtě tak neučinili, takže žalobkyně není již kupní smlouvou vázána. Procesní soud první stolice uznal podle žaloby. D ů v o d y: Rozsudek ze dne 16. listopadu 1929 byl manželům W-ovým a Emilii Sch-ové doručen k rukám jejich zástupců dne 30. listopadu 1929. Činila tudíž lhůta k plnění čtrnáct dnů a končila se dnem 14. prosince 1929. Měla tudíž Emilie Sch-ová povinnost, nemovitost v rozsudku uvedenou odevzdati do 14. prosince 1929 manželům W-ovým do vlastnictví a podepsati listinu potřebnou ke knihovnímu zápisu, kdežto manželé W-ovi měli zároveň zaplatiti kupní cenu 25.000 Kč. Dopisem zástupce žalobkyně ze dne 6. prosince 1929, který dle udání zástupce žalovaných byl mu doručen dne 9. prosince 1929, jest prokázáno, že žalobkyně prohlásila, že jest ochotna převésti dům za cenu 25.000 Kč na žalované a že žalobkyně žádala, že podepsání písemné smlouvy má se státi nejpozději do 14. prosince 1929 dopo-